

Убиването на мечкитѣ става или съ огнестрелно оръжие, или съ особени дълги копия.

Зимно време бѣлата мечка сама попада въ опасностъ. Като скита по пространнитѣ ледени и снѣжни равнини, често пѣти тя се приближава до мѣстата, гдето пѣтешественицитѣ презимуватъ, съ надежда да използватъ нѣщо. Продължителниятъ гладъ увеличава смѣлостта на мечката. Тя се приближава до паракитѣ и жилищата на пѣтешественицитѣ. Щомъ забележатъ хищника, ловцитѣ пускатъ по него кучетата си, а самитѣ тѣ се хващатъ за оръжията си. Мечката отначало отстъпва, но когато се увѣри, че отстъплението е невъзможно, тя се обръща къмъ кучетата, яростно реве, поваля ги съ силнитѣ си лапи и забига въ тѣлата имъ остритѣ си зѣби. Когато куршумътъ на ловцитѣ попадне въ целта, ранената мечка става още по-смѣла и свирепа и се нахвърля на самитѣ ловци. Въ такива минути бѣлата мечка е особено опасна.

Дълго гладувалата мечка се решава да нападне на човѣка дори и тогава, когато той не е мислилъ да я преследва.

Подобно нѣщо се е случило и съ Нансенъ, единъ отъ изследвачитѣ на полярнитѣ земи. Той и неговиятъ съпѣтникъ Йохансенъ, следъ дълго и уморително скитане по леденото поле, попаднали най-после на единъ каналъ, презъ който трѣбвало да преплуватъ съ лодка. Въ това време, когато тѣ се приготвяли, незабелязано се приближава грамадна бѣла мечка.

Когато Йохансенъ не подозиралъ нищо опасно, навелъ се да вземе вѣжето отъ шейната, забелязалъ, че звѣрътъ се потайва задъ лодката. Въ тази минута той получилъ такъвъ ударъ въ главата си отъ мечката, че веднага падналъ на гърба си. Защищавайки се както можелъ съ рѣце, той хваналъ звѣра за гърлото и почналъ да вика: по-скоро оръжие! „Азъ се обърнахъ—разказва Нансенъ — и видѣхъ мечката нахвърлила се върху